

Добрі Сусіди



Стипендія для студентів виросте удвічі

Стор. 2

Канікули, які починаються з гойдалки

Стор. 4



«Я згадала піч у хаті своєї бабусі»

Стор. 8



«За кілька годин пенсіонерка заробила майже ще одну пенсію»



фото: проєкт «Оберемки»

Проект «Оберемки» дає додатковий заробіток понад сотні літніх жінок

Щовихідних, коли більшість містян лише починає свій день або насолоджується відпочинком, троє подруг вирушають із Києва до сіл Київщини

Діана Швидун

У багажнику — секатори, рукавиці та контейнери для квітів. Попереду — десятки

кілометрів дороги, сотні зрізаних квітів, а найголовніше — зустрічі з людьми, для яких ці приїзди давно стали особливою подією.

Соціальне підприємство «Оберемки» об'єднало понад сотню літніх жінок, які вирощують квіти у власних садах. Для когось це додатковий заробіток, що майже дорівнює місячній пенсії, а для когось — можли-

вість відчути, що їхня праця потрібна, а вони не самотні.

Дар'я Рубан, Марина Щепієнко та Марія Заєць стали співвласницями підприємства восени минулого року. У кожної є основна професія, однак саме «Оберемки» стали справою, яка об'єднала їх не лише як подруг, а й як однодумців.

Далі на стор. 5

«Хочу, щоб картини нагадували: навіть після найтемнішої ночі обов'язково приходить світанок»

Для когось малювання — це професія чи хобі

Олена Ревуцька

Для житомирської художниці **Наталії Мощенко** — спосіб мислити, відчувати й говорити зі світом. За роки творчості вона створила

понад тисячу картин, організувала сім персональних виставок і виробила власний стиль, який легко впізнають шанувальники. Сьогодні ж її полотна не лише прикрашають оселі, а й допомагають збирати кошти для українських військових.

Любов до мистецтва з'явилася ще в дитинстві. Наталія пригадує: ще школяркою годинами могла сидіти з олівцем у руках, а згодом зрозуміла, що талант до малювання успадкувала від своїх рідних.

Далі на стор. 3

Клієнт має бути впевнений: його зерно в надійних руках

Елеватори «Сігнета» в с. Андрушки та в с. Козятин успішно завершили сезон 2025/26 рр. та вже почали новий

Діана Швидун

Елеватори працювали з чотирма основними культурами: кукурудзою, пшеницею, соєю та соняшником. Загалом за сезон, що минув, вони прийняли понад 295 тис. т зерна у заліковій вазі: 217 тис. т в с. Андрушки та 78 тис. т в с. Козятин. Сезон минув організовано завдяки чіткому плануванню та логістиці.

«Сезон ми пройшли впевнено і стабільно. Елеватор в Андрушках працював у плановому режимі без критичних збоїв. Найбільшу частку прийнятого зерна традиційно склала кукурудза. Ми працюємо як із власним зерном компанії, так і з зерном поклададавців, і для нас важливо зберігати баланс. Ми не розділяємо зерно на своє і чуже — стандарти якості та обслуговування однакові для всіх», — говорить **Віктор Трайдакало**, начальник елеватора в с. Андрушки.

Далі на стор. 7

Більше новин від «Сігнета» дізнавайтесь на каналах. Наведіть камеру мобільного телефона на QR-код нижче та підпишіться.



Телеграм
<https://cutt.ly/ds-tg>



Вайбер
<https://cutt.ly/ds-vb>

Стипендія для студентів виросте удвічі

З вересня цього року набудуть чинності кілька важливих змін, які стосуватимуться освіти, соціальних виплат і комунальних послуг

Наталія Столярчук

Уже з вересня зростуть студентські стипендії, у частині українських ліцеїв розпочнуть випробовувати нову модель профільної освіти, а з жовтня власники житла з електроопаленням зможуть платити менше за електроенергію.

Зростуть стипендії

З 1 вересня держава підвищує розмір академічних стипендій для студентів закладів вищої та фахової передвищої освіти. Таке рішення має підтримати молодь і зробити навчання більш доступним фінансово.

Для студентів університетів мінімальна академічна стипендія збільшиться з 2000 до 4000 грн на місяць. Підвищена стипендія для тих, хто має високі результати у навчанні, становитиме 7420 грн замість нинішніх 3710 грн.

Зростуть виплати і для студентів, які навчаються за пріоритетними для держави спеціальностями. Галузева стипендія збільшиться з 2550 до 5100 грн. Найбільше зростання передбачене для одержувачів стипендії Президента України — її розмір становитиме 20 тис. грн щомісяця.

Оновлення торкнуться і студентів коледжів. Мінімальна стипендія підвищиться з 1510 до 3020 грн, галузева становитиме 3860 грн, підвищена академічна — 4394 грн, а президентська — 15 200 грн.

Уряд розраховує, що збільшення виплат допоможе студентам більше зосередитися на навчанні та стане одним із кроків для зменшення відтоку молоді за кордон.

Старша школа працюватиме за новими правилами

Із нового навчального року в Україні стартує пілотний проєкт із впровадження нової моделі профільної середньої освіти. Його реалізовувати-



Мінімальна стипендія підвищиться з 1510 до 3020 грн

муть приблизно у 150 ліцеях по всій країні.

Основна особливість нововведення — можливість для учнів самостійно обирати профіль навчання та предмети для поглибленого вивчення. При цьому 10 клас стане адаптаційним. Протягом цього року школярі зможуть ознайомитися з обраним напрямом, оцінити власні можливості та, за потреби, змінити профіль без втрати часу. Поглиблене навчання за спеціалізацією проходитиме вже в 11–12 класах.

У Міністерстві освіти і науки пояснюють, що така модель покликана зробити перехід до старшої школи менш стресовим. Учні приходять до ліцеїв із різних громад і шкіл, тому адаптаційний рік має допомогти звикнути до нового колективу й остаточно визначитися з майбутнім напрямом навчання.

Разом із тим реформа викликає й чимало запитань. Не всі нинішні школи зможуть отримати статус ліцеїв, тому в деяких громадах старші класи можуть залишитися лише в окремих закладах освіти. Це означає, що частині учнів доведеться продовжувати навчання вже в інших школах.

Пільговий тариф для домогосподарств із електроопаленням

Ще одна зміна набуде чинності з 1 жовтня і стосуватиметься домогосподарств, які використовують електричне опалення.

Уряд запроваджує пільговий тариф на електроенергію.

За умови споживання до 2000 кВт·год на місяць електроенергія коштуватиме 2,64 грн за кіловат-годину замість чинних 4,32 грн. Такий тариф діятиме протягом опалювального періоду, а надалі його можуть переглянути залежно від урядових рішень.

Втім, скористатися пільгою зможуть лише ті споживачі, які офіційно оформили систему електроопалення. Самої наявності електрокотла чи теплої підлоги недостатньо. Інформація про електроопалення має бути внесена до технічної документації на житло, а власник повинен звернутися до оператора системи розподілу електроенергії для оформлення необхідних документів. Лише після цього в платіжках застосовуватиметься пільговий тариф.

Варто підготуватися завчасно

Фахівці радять не відкладати підготовку до осінніх змін. Студентам варто перевірити актуальність банківських реквізитів і стипендіальних рахунків, щоб своєчасно отримати підвищені виплати. Батькам майбутніх десятикласників рекомендують заздалегідь уточнити, які навчальні заклади у їхній громаді працюватимуть як ліцеї та прийматимуть учнів до профільних класів. А власникам будинків з електроопаленням бажано ще до початку опалювального сезону перевірити технічну документацію та, за потреби, оформити всі необхідні документи для отримання пільгового тарифу.

Посвідчення водія видаватимуть за новими правилами

Кабінет Міністрів України ухвалив зміни до правил видачі посвідчень водія та допуску громадян до керування транспортними засобами. Нововведення мають наблизити українське законодавство до європейських стандартів і підвищити безпеку дорожнього руху. Про це повідомив міністр внутрішніх справ Ігор Клименко. За його словами, нові правила передбачають диференційований строк дії посвідчень водія залежно від категорії транспортного засобу.

Так, посвідчення водія для власників мотоциклів і легкових автомобілів (категорії A1, A, B, B1, BE) видаватимуть на 15 років. «Після відновлення обов'язкових медичних оглядів під час обміну посвідчення водія саме регулярне підтвердження (кожні 15 років) стану здоров'я стане одним із важливих елементів допуску до керування транспортними засобами. Це відповідає європейській практиці та сприятиме підвищенню безпеки на дорогах», — зазначив міністр.

Професійні водії обмінюватимуть посвідчення частіше

Особливі вимоги стосуватимуться водіїв, які здійснюють пасажирські або вантажні перевезення (категорії C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E та T). Через підвищену відповідальність за безпеку інших учасників дорожнього руху вони обмінюватимуть посвідчення кожні п'ять років та щоразу проходитимуть обов'язковий медичний огляд. У МВС наголошують, що така практика вже давно діє в більшості європейських країн і дозволяє своєчасно виявляти медичні протипоказання до керування транспортом.

Що потрібно знати водіям

Водночас зміни не означають, що всім українцям доведеться терміново міняти посвідчення. Документи, видані раніше, залишатимуться чинними до закінчення строку їхньої дії, зазначеного на посвідченні. Крім того, під час планового обміну посвідчення повторно складати теоретичний чи практичний іспит не потрібно, якщо інше не передбачене законодавством. Ухвалена урядом постанова набуде чинності з дня її офіційного опублікування. Після цього нові правила почнуть застосовувати під час оформлення та обміну посвідчень водія.

«Хочу, щоб картини нагадували: навіть після найтемнішої ночі обов'язково приходить світанок»

Початок на стор. 1

«Мені дуже подобалося малювати ще змалку. Згодом я зрозуміла, що цей хист передався мені генетично. Від самого початку відчувала: це моє покликання. Після школи вступила до художнього навчального закладу, і відтоді все моє життя пов'язане лише з творчістю», — каже Наталія.

Картиною, яку художниця називає початком свого професійного шляху, стали «Соняшники». Полотно було написане у 2003 році та досі залишається в батьківському будинку як символ початку великої творчої дороги. За два десятиліття Наталія створила понад тисячу робіт. Проте їх кількість для неї не має особливого значення.

«Я ніколи не рахую свої картини. Малюю так само природно, як людина дихає. Якщо це творчість для душі, її неможливо виміряти цифрами. З віком я навчилася бачити не лише очима, а й серцем. Дивлюся на світ через призму дитячих почуттів, довіряю інтуїції. Саме тому в моїх роботах з'являються казкові образи, яскраві кольори, фантастичні тварини й рослини. Хочу, щоб люди, дивлячись на них, хоча б на мить поверталися у безтурботне дитинство», — говорить художниця.

Кожне полотно для Наталії — це більше ніж просто сюжет. Майже всі картини мають власну історію, прихований символ або особисте переживання.



Картина "Берегиня"

Жінка каже: «Коли в душі був спокій, я писала туманний ліс. Коли переживала біль, народжувалися чорні птахи. Ідеї приходять із життя, а я



За роки творчості Наталія створила понад тисячу картин

лише надаю їм філософського змісту».

Однією з найсимволічніших робіт художниця вважає картину «Горихвістка». Її сюжет народився після того, як уламок російського снаряда пошкодив калину, яка багато років росла біля батьківського будинку.

«Стовбур дерева був майже знищений, але калина вижила і пустила нові сильні пагони. Для мене це стало образом України. Нас намагаються зламати, але ми неодмінно відродимося ще сильнішими», — каже Наталія.

Мистецтво, що допомагає фронту

Війна на певний час змусила художницю відкласти пензлі. У перші тижні вторгнення її будинок став прихистком для людей, які рятувалися від бойових дій, а майстерня перетворилася на кімнату для гостей.

«Тоді було не до картин. Не залишалось ні сил, ні бажання творити. Хотілося лише, щоб люди поруч почувалися у безпеці», — згадує жінка.

Згодом вона повернулася до творчості, але вже з новими сенсами. Великим потрясінням для Наталії стало знищення

російськими військами музею української художниці Марії Примаченко.

«Саме тоді я зрозуміла, що повинна ще більше говорити про українську культуру мовою мистецтва. Так народилася "Берегиня", а потім і ціла серія робіт, присвячених нашим традиціям», — говорить Наталія.

«Коли в душі був спокій, я писала туманний ліс»

Сьогодні творчість для неї — це ще й волонтерство. Разом із сином Кирилом вони створюють невеликі картини, продають їх, а виручені кошти передають на потреби українських військових. Окрім цього, художниця регулярно долучається до благодійних аукціонів.

«Ми сідаємо разом із сином, малюємо казкові сюжети, публікуємо їх у соціальних мережах і збираємо кошти для захисників. Для нього це вже стало справжньою місією, і я дуже пишаюся тим, що він із дитинства розуміє цінність допомоги іншим», — розповідає художниця.

Наталія каже, що досвід уже дозволяє відчувати, які роботи найчастіше знаходять відгук у людей. Українська

тематика, природа, тварини чи квіти завжди залишаються близькими глядачам, однак сама художниця ніколи не працює лише заради популярності. Кожне нове полотно для мисткині залишається непередбачуваним.

«Звичайно, я приблизно розумію, що сподобається людям. Але найважливіше — щоб картина була чесною. Якщо вона написана без душі, це завжди відчувається. Я завжди починаю з ескізу. Але коли беруся за пензель, картина починає жити своїм життям. Дуже часто все змінюється вже під час роботи — і майже завжди на краще», — розказує Наталія.

Сьогодні художниця працює одразу над кількома новими роботами, присвяченими українській культурі. Вона переконана: мистецтво здатне не лише дарувати красу, а й підтримувати людей у найважчі часи.

«Хочу, щоб мої картини нагадували: навіть після найтемнішої ночі обов'язково приходить світанок. Саме віра і творчість допомагають рухатися вперед», — каже мисткиня.

Стара хатинка з Житомирщини відродилась на картині Юрія Kamiшного

Народний художник України **Юрій Kamiшний** поділився історією створення картини «Спорожніле гніздечко», написаної у 2005 році під час пленеру в селі Городське на Житомирщині. За словами митця, занедбана поліська хатина настільки вразила його, що стала головною героїнею полотна.

Сьогодні, зазначає художник, ця оселя відома далеко за межами села завдяки мистецтву та зусиллям зі збереження культурної спадщини. «Головне — вона живе. Мистецтво врятувало її життя», — говорить Юрій Kamiшний.



Ю.К. Kamiшний. "СПОРОЖНІЛЕ ГНІЗДЕЧКО". 45,0 x 65,0. Акрил, олія. 2005 р.

Канікули, які починаються з гойдалки

«А це правда, що у Києві в кожному дворі є дитячий майданчик?»

Наталія Столярчук

Саме це запитання одного літнього дня почула киянка **Тетяна Лушнікова** від місцевого хлопчика у селі Дем'янці на Київщині. Воно прозвучало настільки щиро, що жінка ще довго не могла його забути. Здавалося б, звичайна дитяча цікавість. Насправді ж це питання оголило проблему, яку роками не помічали дорослі.

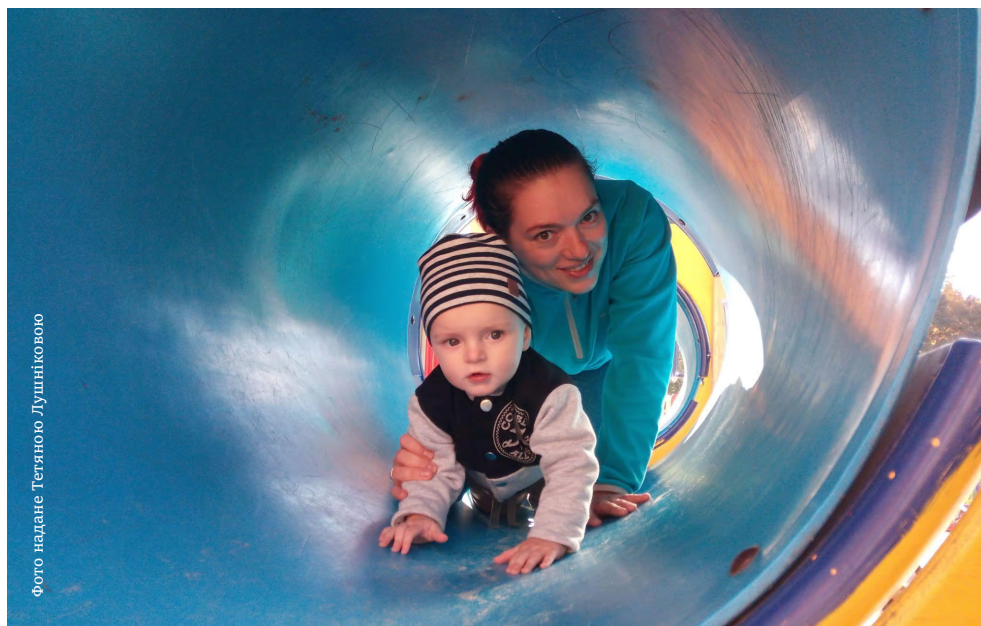
До Дем'янців Тетяна з родиною навідувалася часто. Тут жили бабуса й дідусь Тетяни, а після народження сина Сашка село стало для сім'ї місцем літнього відпочинку. З початком повномасштабної війни вони дедалі частіше залишалися в селі, а згодом вирішили жити тут постійно. Хотілося тиші, свіжого повітря і хоча б трохи спокійнішого дитинства для сина.

Та вже перші прогулянки показали, що і тут є свої проблеми. У Києві маленький Сашко звик гуляти на сучасних майданчиках, знайомитися з іншими дітьми, бігати, кататися на гойдалках. У Дем'янцях усе було інакше. Біля сільради стояв старий дерев'яний майданчик із прогнилими дошками, а на території дитячого садка — ще радянські гойдалки. Найближчий сучасний дитячий майданчик був у Переяславі, за вісім кілометрів від села.

Сашкові, товариському хлопчику, бракувало друзів і місця, де можна було б проводити час із ровесниками. Тетяна розуміла: проблема не в тому, що в селі мало дітей, а в тому, що для них просто нічого не створено.

Майданчик побудували власними силами

Вона звернулася до місцевої



Тетяна Лушнікова із сином Сашком

влади, та відповідь не надихнула: мовляв, це зараз не на часі, є важливіші потреби. Війна справді змінила пріоритети. Значна частина бюджетів спрямовується на оборону та підтримку військових. Але чи означає це, що дитинство теж має чекати? Тетяна вирішила, що ні.

Вона підрахувала: для встановлення найпростішого сучасного майданчика потрібно близько 40 тисяч гривень. Староста зізнався, що до нього раніше ніхто не звертався з такою ініціативою. Стало зрозуміло: якщо чекати бюджетного фінансування, діти ще довго не матимуть місця для ігор.

Тоді Тетяна почала говорити із сусідами, звернулася до місцевих підприємців, фермерів, благодійників, старостату. Організували благодійний ярмарок, збирали кошти буквально по кілька сотень гривень, шукали тих, хто допоможе матеріалами чи власною працею.

Хтось привіз пісок, хтось допоміг із бетоном, місцевий столяр виготовив дерев'яні конструкції, працівники Будинку культури та батьки разом фарбували обладнання, а фермери допомогли матеріалами. Так маленька ініціатива однієї мами поступово

стала справою всієї громади.

Спочатку вдалося облаштувати сучасний майданчик на території дитячого садка. Але цього було недостатньо: старші діти могли лише дивитися на нього через паркан. Тому невдовзі в центрі Дем'янців, біля Будинку культури, зробили ще один майданчик, відкритий уже для всіх дітей.

Виявилося, що в селі багато дітей

Після відкриття нового майданчика сталося те, чого майже ніхто не очікував: щовечора сюди почали сходитися десятки дітей.

Місцеві жителі дивувалися: «Ми й не знали, що їх у нас стільки».

Насправді діти були в селі завжди. Просто раніше вони сиділи вдома або проводили час із телефонами, бо зустрічатися було ніде. Сьогодні на майданчику постійно чути дитячий сміх.

Для встановлення найпростішого сучасного майданчика потрібно близько 40 тисяч гривень

Малюки освоюють нові гірки, школярі грають у м'яч, вигадують власні ігри, а батьки знайомляться між собою. Майданчик, який мав стати лише місцем для дозвілля, поступово перетворився на центр життя села.

Історія Дем'янців скоро стала відомою за межами громади, а в селі тим часом сталися й інші зміни. Біля пошти встановили лавочки, про які давно просили місцеві жителі. А Тетяна вже працює над новими ідеями: хоче облаштувати воркаут-зону, встановити вуличні трена-

жери та створити простір для підлітків.

Канікули — це не лише відпочинок у таборі

Після початку війни частина українських сімей відмовилася від поїздки за кордон і почала шукати безпечні місця для відпочинку всередині країни. Найбільшим попитом користуються Карпати, Закарпаття, Волинь та інші західні області.

Сучасні табори вже давно не схожі на ті, які пам'ятають батьки теперішніх дітей. Окрім спортивних ігор і вечірніх дискотек дітям пропонують походи в гори, рафтинг, мотузкові парки, заняття в театральних студіях, творчих майстернях, англomовних клубах, квести, психологічні тренінги та заняття з лідерства.

При цьому вартість десятиденної зміни у популярних карпатських таборах становить 17 тисяч гривень і більше, а у великих приватних комплексах із насиченою програмою перевищує 22–25 тисяч гривень.



3D-візуалізація спортивного простору з альтанкою для підлітків, про який мріє Тетяна

Для багатьох українських родин, особливо якщо в сім'ї двоє чи троє дітей, такі витрати непосильні. Саме тому дедалі більшого значення набувають безкоштовні або частково фінансовані програми. В Україні працюють мультиспортивні табори «АкТивні», інклюзивний «Космотабір», а також програми оздоровлення дітей із прифронтових областей.

Та історія Дем'янців нагадує: літні канікули — це не лише два тижні у таборі. Зміна у таборі закінчується, а дитинство триває, і якщо поруч із домом є безпечний ігровий чи спортивний майданчик, парк — дитина має місце для спілкування, руху і нових знайомств упродовж усього літа. Іноді для змін потрібні не мільйони гривень, а одна небайдужа людина, яка не пройде повз проблему.



Місцеві діти на відкритті дитячого майданчика

«За кілька годин пенсіонерка заробила майже ще одну пенсію»

Початок на стор. 1

«Ми давно дружимо. Якось сиділи за борщем у бабусі Марини, говорили про життя, майбутнє і зрозуміли, що хочемо створити щось спільне. Саме тоді випадково побачили, що "Оберемки" шукають нових власників. Підготували презентацію, прийшли на зустріч, а після неї поїхали знайомитися з однією із бабусь. Уже тоді зрозуміли: це саме той проєкт, яким ми хочемо займатися», — згадує Дар'я.

На момент передачі проєкту дівчата отримали від попередньої команди лише найнеобхідніше: кілька ваз, секаторів, контейнери для квітів і базу постачальниць. Бізнес-моделі фактично не існувало.

Перед стартом нового сезону вони переглянули концепцію роботи, провели дослідження, поспілкувалися з потенційними клієнтами, оновили бренд і запустили підписку на букети. Водночас несподівано отримали десятки повідомлень від людей, які захотіли долучитися до поїздки.

«Ми відкрили реєстрацію для волонтерів і лише за один сезон до нас приєдналося понад 160 людей. Щовихідних беремо когось із собою в село. Разом зрізаємо квіти, допомагаємо їх сортувати, знайомимося з бабусями, спілкуємося. Для багатьох це стає справжньою терапією», — розповідає Дар'я.



Замовлення оформлюють через чат-бот

Кожну квітку купують за заздалегідь визначеною ціною. Вона залежить від виду рослини, їхнього розміру та кількості. Але допомога цим не обмежується.

«Наші постачальниці отримують не лише оплату за квіти.



Для більшості бабусь дуже важливими стали увага та спілкування

Двадцять відсотків прибутку ми спрямовуємо на їхні потреби: комусь купуємо пральну машину, комусь ремонтуємо дах, відновлюємо криницю чи допомагаємо з ремонтом будинку», — пояснює Дар'я.

Кожну квітку купують за заздалегідь визначеною ціною

За її словами, іноді один виїзд приносить пенсіонерці майже стільки ж грошей, скільки становить її щомісячна пенсія.

«Одного разу ми придбали квітів на три тисячі гривень. А пенсія у бабусі була три з половиною тисячі. Фактично за кілька годин пенсіонерка заробила майже ще одну пенсію», — розкажує Дар'я.

Сьогодні «Оберемки» співпрацюють уже більш ніж зі ста господинями. Для більшості з них не менш важливими за гроші стали увага та спілкування.

Марина Щепієнко розповідає, що з часом між командою і літніми людьми виникли справжні дружні стосунки: «Ми постійно повертаємося додому з картоплею, полуницею, зеленню. Хтось обов'язково покладе пакетик м'яти, хтось пригостить компотом. Люди

дуже чекають наших приїздів. Багато хто не хоче отримувати допомогу просто так, а саме така чесна співпраця для них має особливу цінність».

Окремим напрямком розвитку стала доставка букетів містянам. Команда відмовилася від традиційної моделі продажів і запровадила систему підписки.

Замовлення оформлюють через чат-бот, а клієнти отримують букети регулярно. Якщо після формування всіх доставок залишаються вільні композиції, їх продають через соціальні мережі, хоча, за словами засновниць, таке трапляється дедалі рідше.

«Ми не можемо наперед сказати, який саме букет отримає людина. Але знаємо своїх клієнтів: хтось любить яскра-



Проект популяризує соціальне підприємництво

ві кольори, хтось — спокійні композиції. Для нас важливо подарувати не просто квіти, а емоцію», — розповідає Марія Заєць, яка відповідає за комунікацію та розвиток бренду.

Саме емоції стали головною відмінністю проєкту від традиційних квіткових магазинів. Засновниці кажуть, що працюють не лише над продажем букетів, а й над популяризацією соціального підприємництва.

«Ми хочемо показати, що для бізнесу може бути важливим не лише прибуток, а й людина. Літні люди часто залишаються непомітними. Нам важливо повернути цінність їхній праці та показати, що вона потрібна суспільству», — каже Марія.

Попри стрімкий розвиток проєкту, усі троє й надалі поєднують працю в «Оберемках» зі своєю основною роботою. У команді також працюють водій, менеджерка, флористи та кур'єри.

Замовлення оформлюють через чат-бот, а клієнти отримують букети регулярно

У планах — відкриття власного магазину в Києві, де покупці зможуть вибирати букети особисто.

Втім, найбільшою цінністю засновниці називають не масштаби бізнесу, а зміни, які відбуваються завдяки проєкту.

«Може здатися, що троє людей не здатні змінити життя літніх людей. Але коли концентруєшся на одній справі та робиш її з любов'ю, користь отримує не лише твій гаманець. Виграють люди. А разом із ними — усе суспільство», — говорить Марія.



У планах — відкриття магазину в Києві

«На відкритті ми зустрічали дітей у костюмах-кігурумі»

Каріна Мельник працює в «Сігнеті» економістом з фінансової роботи

Діана Швидун

Раніше вона була волонтером у різних організаціях в Україні та за кордоном, і зараз, маючи основну роботу, дівчина не втрачає нагоди застосувати свій багаторічний досвід у добрих цілях.

Саме тому в липні вона долучилася до ініціативи місцевої церкви в селі Макарівка.

«Ми організували дитячий денний табір для дітей віком від шести до 14 років. До нас приходили діти з різних сімей, діти соціально незахищених категорій. Протягом тижня щодня, з 10:00 до 16:00, ми проводили для них конкурси, ігри, творчі майстер-класи, розвивальні заняття, танці, спортивні заходи, а також забезпечували дітей харчуванням. Зміна в таборі тривала тиждень», — розповідає Каріна.

У таборі вона була координатором.



Дітям розказували біблійні історії про тварин

«Основну тематику ми придумували всією командою під час мозкового штурму. Цьогорічна тема — "Зоосвіт". Оскільки табір має християнське спрямування, ми розповідали дітям біблійні історії, у яких згадуються тварини. Наприклад, історію про Ноя та ковчег, про загублену овечку, заради якої пастир залишив дев'яносто дев'ять інших, щоб знайти її. Ми показували дітям, що через ці історії можна говорити про турботу, любов, віру та Божі чудеса», — каже Каріна.

Уся атмосфера табору була витримана в цій тематичі.

«На відкритті ми зустріча-



Дитячий табір — благодійна ініціатива церкви у Макарівці

ли дітей у костюмах-кігурумі, які зображали різних тварин. Також ми проводили тематичні ігри та конкурси. Я як координатор розподіляла обов'язки всередині команди. Я складала основний сценарний план дня: вступне слово, пісні, конкурси, перегляд відео з попереднього дня тощо. А конкретні ведучі отримували свої завдання і самостійно наповнювали їх змістом. Звичайно, ми допомагали одне одному, адже для багатьох це перший досвід роботи з дітьми. Старші лідери підтримували і навчали новачків», — розповідає дівчина.

До ініціативи долучилося 25 волонтерів.

«Більшість членів нашої

команди — це молодь із села Макарівка. Але були й ті, хто спеціально приїхав з інших міст: зі Здолбунова, з Тернополя. Приїхали також фотограф і її чоловік, який проводив спортивні заходи для дітей», — згадує Каріна.

Робота команди була дуже насиченою.

«Зранку — зарядка, танці, конкурси та ігри з дітьми. Після завершення дня потрібно було прибрати територію, підготуватися до наступного дня, продумати програму. Часто лягали спати далеко за північ, але розуміли, заради чого це робимо. Все трималося на молоді, її ентузіазмі та бажанні подарувати дітям незабутні літні канікули», — каже дівчина.



Каріна була координатором проєкту



Зустріли дітей у костюмах-кігурумі

У першому півріччі 2026 «Сігнет» спрямував:

2,0 млн грн

на проєкти із корпоративної соціальної відповідальності

1,3 млн грн

на допомогу Збройним силам України

Звіт про сплачені податки за перше півріччя 2026 року

165,2 млн грн

всього сплачено, з них:

115,2 млн грн

до державного бюджету

50,0 млн грн

до місцевого бюджету

Вакансії в «Сігнеті»!

В с. Андрушки:

- Економіст
- Юрисконсульт
- Тракторист-машиніст с/г виробництва
- Електромонтер з обслуговування електроустановок
- Лікар ветеринарної медицини
- Слюсар з ремонту та обслуговування перевантажувальних машин
- Слюсар-будівельник
- Підсобний працівник
- Оператор мийної установки (тракторний парк)
- Столяр
- Пробовідбірник
- Працівники на цукровий завод

В с. Козятин:

- Машиніст зернових навантажувально-розвантажувальних машин (залізничних вагонів)

Компанія пропонує своєчасну виплату заробітної плати та всі гарантії відповідно до трудового законодавства.

Подробиці за номером: +38(075)-445-07-57

Клієнт має бути впевнений: його зерно в надійних руках

Початок на стор. 1

Уже другий рік поспіль елеватор в Андрушках може приймати одразу три культури за добу. Майже половину всього зерна становить продукція покладавців, і це важливий показник довіри.

Чат-бот, генератори та швидке приймання

Упродовж сезону на елеваторах дбали не лише про виробничі показники, а й про комфорт клієнтів. Адже співпраця з покладавцями — це насамперед партнерство.

Для зменшення черг і часу очікування на елеваторах оптимізували транспортну логістику. Крім того, працівники щодня аналізували робочі процеси та оперативно виправляли недоліки. Одним із нововведень став чат-бот у Telegram для клієнтів. Через нього покладавці отримують результати аналізу якості зерна ще до вивантаження автомобіля.

«Ми самі — виробники, і тому як ніхто розуміємо, що покладавець має витратити мінімум часу і нервів, а отримувати максимальний результат», — зазначає начальник елеватора в Андрушках.

Для зменшення черг і часу очікування на елеваторах оптимізували транспортну логістику

«У нас іде автовідвантаження з продуктивністю 4000 тонн на добу, і затримок у логістиці ми не маємо. Маємо власну залізничну гілку, тепловоз, знаходимося близько від вузлової станції Козятин-1. Фронт подачі у нас 15 вагонів, за добу вантажимо 40 вагонів. У 2024 році для того, щоб забезпечити пришвидшене відвантаження, встановили ємність відвантаження автомобілів на тензометричні датчики. Тепер автомобіль вантажиться зразу з точною вагою і відправляється на автомобільні ваги на зважування без додаткового досипання або відсипання», — розказує **Володимир Сауляк**, начальник елеватора в с. Козятин.

На елеваторі в Андрушках встановили два дизельні генератори, які дозволяють йому працювати навіть під час відключень електроенергії.

«Більшість клієнтів співпрацю-



Елеватори «Сігнета» завершили сезон 2025-2026 рр.

ють з нами не перший рік, і це підтверджує правильність обраного підходу. Людина привозить до нас свій урожай — результат своєї роботи за рік. І вона має бути впевнена, що не просто отримає послугу, а матиме партнера, який працює в її інтересах», — говорить Віктор.

Після початку війни на елеваторі в Козятині зробили ставку на альтернативні джерела енергії, щоб не залежати від зовнішніх обставин і забезпечувати стабільне сушіння та зберігання зерна.

«Коли у 2022 році розпочалося повномасштабне вторгнення, ми не знали, якою буде ситуація з природним газом. Саме тому перевели зерносушарку на альтернативне паливо — сьогодні вона працює на соняшникових пелетах. Наступним кроком стало придбання двох дизельних генераторів загальною потужністю понад 900 кВт. Завдяки цьому ми можемо безперервно працювати як із власним зерном, так і з зерном наших покладавців. Навіть якщо електропостачання буде відсутнє добу, дві чи довше, елеватор продовжить працювати у звичному режимі», — розповідає Володимир.

Почали новий сезон

Цьогорічний сезон почався 15 липня, коли на елеватор в с. Андрушки привезли власне зерно озимої пшениці.

«Усе обладнання пройшло технічну підготовку до нового сезону. Проведено перевірку залізничних і автомобільних ваг, перевірено лабораторне обладнання, виконано технічне обслуговування устаткування. Проведено газацию для захисту від шкідників, очищено

силоси та обладнання, виконано всі планові ремонтні роботи й технічне обслуговування відповідно до регламенту. Зерно зараз надходить із базовою вологістю, тож не потребує значного досушування. Також елеватор приймає давальницьку пшеницю. Цьогоріч її якість помітно вища, ніж торік. Якщо минулого сезону переважала пшениця третього та четвертого класів, то нині переважає другий клас. Це означає, що зерно має вищу ринкову вартість. Значною мірою цьому сприяли сприятливі погодні умови та якісна робота агрономічної служби», — говорить Віктор Трайдакало.

Елеватор у Козятині цьогоріч почав сезон в особливих умовах: саме зараз відбувається будівництво другої черги. За планом сезон приймання кукурудзи він зустріне вже з потужністю одночасного зберігання 48 тисяч тонн замість 36 тисяч.



Будівництво на елеваторі в Козятині триває

«Ми зараз приймаємо виключно давальницький ріпак, пшеницю направляють на елеватор в Андрушках. Причина — обмежена кількість силосів. Для зберігання пшениці необхідно окремо розміщувати різні класи зерна, а на підприємстві наразі є лише три діючі силоси (четвертий ще будується).

Якщо заповнити їх пшеницею, приймати інші культури буде неможливо. Елеватор надає послуги з очищення, сушіння та зберігання цієї культури», — пояснює начальник елеватора.

Окрім того, тепер елеватор у Козятині зможе приймати одночасно дві культури, а потужності з приймання зростуть удвічі.

«Будівництво триває відповідно до графіка. Зерносушарку вже практично змонтовано по висоті. Залишилося встановити дах, внутрішні та зовнішні майданчики, вентилятори, пальники, галерею над сушаркою, а також транспортне обладнання. Зараз конструкцію обшивають профільованим листом, усередині монтують аспіраційну систему.



Будівельні роботи в Козятині

Із трьох силосів для вологого зерна два практично повністю готові — залишаються лише завершальні монтажні роботи. Третій перебуває на етапі складання. Очікується, що всі три будуть готові на початку серпня», — говорить Володимир Сауляк.

Паралельно в Козятині триває будівництво силоса для сухого зерна.

«Зараз готують закладні елементи, монтують систему аерації, в'яжуть арматуру. Найближчими днями планують розпочати перший із чотирьох етапів бетонування фундаменту. Орієнтовно до середини серпня фундамент буде повністю готовий, після чого розпочнеться монтаж самого силоса. Якщо будівельники дотримуються графіка, всі основні роботи планують завершити до початку приймання кукурудзи, яке розпочнеться орієнтовно на початку жовтня», — каже Володимир.

«Я згадала піч у хаті своєї бабусі»

У дитинстві вона ліпила з пластиліну динозаврів, будувала картонні хатинки та малювала картини для шкільних виставок

Діана Швидун

А сьогодні мініатюрні українські печі від Ольги Павлик із Полтавщини замовляють люди з різних куточків країни. Для майстрині це не просто декор — це спосіб зберегти пам'ять про українську оселю, дитинство та родинне тепло.

Ольга — мама чотирьох дітей. Вона й сама виросла у великій родині, де було ще троє молодших дітей. Саме у той період творчість стала невід'ємною частиною її життя.

«Я була найстаршою, тому постійно займалася з молодшими. Малювали, ліпили, вигадували різні ігри. Тоді ж не було інтернету, тому фантазія працювала на повну. Саме тоді я й навчилася створювати щось своїми руками», — згадує Ольга.

Любов до творчості підтримував і батько. Майстриня каже: «Пам'ятаю, як тато вчив мене ліпити з пластиліну. Він чудово це вмів. Робив динозаврів, хатинки, різні фігурки. Я й сама постійно робила картонні будиночки, носила їх до школи. Учителі навіть залишали їх для виставок. Малювала картини, брала участь у районних та обласних конкурсах».



Перший макет був зроблений з картону

Але, попри очевидну наявність таланту, мистецтво не стало її першою професією. Послухавши родину й оточуючих, Ольга обрала більш «серйозну», на їхню думку, спеціальність.

«Мені часто казали, що художники не заробляють. Тому після школи я вступила на фізико-математичний факультет. Але дуже



Ольга Павлик разом зі своїми чотирма дітьми

швидко зрозуміла, що це не моє. Згодом створила сім'ю, народилася перша дитина, і я обрала саме родину. Коли народився син, він багато спав, а я залишалася вдома сама. Хотілося чимось займатися. Почала робити для нього магнітики, літери, цифри, овочі, фрукти, зробила навіть величезну парковку для машинок із дорожніми знаками. І все своїми руками. Чоловік бачив, що мені це подобається, підтримував і допомагав купувати матеріали», — розповідає Ольга.

Згодом майстриня освоїла холодну порцеляну, навчилася створювати реалістичні квіти, опанувала плетіння з паперової лози, пробувала різні техніки. Але щоразу приходила до одного висновку: потрібно знайти власну ідею.

«Квіти вже робили багато людей. Кошки теж. Потім почався бум на свічки, але мені не хотілося виготовляти просто свічки, як у всіх. Хотілося створити щось своє», — каже майстриня.

Натхнення чекало зовсім поруч: у спогадах дитинства.

«Я згадала піч у хаті своєї бабусі. Ми постійно лазили на неї, гралися біля неї. І я подумала: а що, як зробити маленьку українську піч, яка буде свічником? Почала шукати щось подібне в інтернеті — і не знайшла нічого», — пригадує Ольга.

Перший макет був експериментальним

«Перший макет майбутньої печі я зробила з картону, фольги та самозастигальної глини. Він був недовговічний, але я побачила головне: це виглядає дуже красиво. Майже рік шукала відповідні матеріали та технології. Хотілося, щоб піч була безпечною для використання. Зрештою почала працювати з будівельними матеріалами,

які використовують для справжніх печей і камінів», — розказує Ольга.

Згодом майстриня створила власні силіконові форми, які дозволили виготовляти печі серійно. Але індивідуальні замовлення й досі залишаються особливою частиною її роботи.

«Якщо людина хоче відтворити саме свою родинну піч за фотографіями — це окрема історія. Такі роботи займають багато часу, адже потрібно максимально точно передати кожну деталь», — каже майстриня.



На дизайн виробів впливає і сезонність

Особливу увагу вона приділяє розпису.

«Інформації про автентичні розписи українських печей дуже мало. Тому я вивчала фотографії старих хат, орнаменти української вишивки, адаптувала їх під свої роботи. Так народилися власні візерунки. На дизайн виробів впливає і сезонність. Наприклад, навесні це писанки, паски, вербові гілочки. Влітку — соняхи, пташки, польові квіти. Восени — гарбузи. Узимку — різдвяні мотиви, дідухи, коза. Хочеться, щоб кожна пічка створювала відповідний настрій», — розповідає майстриня.

Свою першу покупчиню Ольга пам'ятає досі.

«Першу пічку купила майстриня, яка виготовляла ляльки-мотанки. Вона сказала, що використає її для фотосесії. Коли я побачила готові фотографії, була неймовірно

щаслива. Вона ще й люб'язно відмітила мене на фотографіях, чим допомогла у розвитку моєї справи. Саме тоді я зрозуміла: потрібно продовжувати», — каже жінка.

Сьогодні Ольга має цілу домашню майстерню, хоча починала буквально з куточка у кімнаті.

«Раніше всі інструменти вміщалися на одному підвіконні. Тепер це вже окрема кімната зі стелажми, матеріалами, фарбами, формами. Дуже приємно бачити, як справа виросла. Зараз я виробляю певну кількість пічок за шаблонами, але й індивідуальні замовлення беру. Найскладніші — роботи, які треба створити за старими сімейними фотографіями. Одного разу мене попросили повністю відтворити родинну піч. Там були лавки, мішечки з горіхами, віничок, рогаці, дрова — усе до найменших деталей. Хотілося, щоб людина отримала майже точну копію того, що бачила у своєму дитинстві», — каже вона.

Українська традиція через творчість

Найбільші прихильники творчості Ольги — її власні діти.

«Вони можуть залишити всі свої іграшки і навіть телефони й прибігти до мене в майстерню. Люблять облаштовувати печі, розкладати мініатюрні овочі, кошики, дрова. Це для них справжня гра. А ще із задоволенням розписують печі фарбами на свій дитячий смак. До речі, одного разу я провела творчий майстер-клас для дітей. Це був благодійний захід, де кожна дитина могла розмалювати власну пічку і забрати її додому. Мені було дуже приємно бачити, як діти знайомляться з українськими традиціями саме через творчість», — каже майстриня.

На виготовлення однієї печі потрібно три-чотири дні влітку і тиждень — узимку. Виріб проходить кілька етапів: лиття, сушіння, ґрунтування, фарбування, розпис і фінальне оздоблення.

«Люди готові чекати. Вони розуміють, що це не фабричний товар і не річ із магазину. Це ручна робота, яка зберігає частинку української історії. Саме тому для мене кожна пічка — це не просто свічник, а маленький символ дому і родини, джерело теплих спогадів», — говорить Ольга.